

Το φαινόμενο «Σημίτης»...

του Χρίστου Στεργ. Μπελλέ

Κάθε φορά που διαβάζω τον τέως Πρωθυπουργό και νυν αρθρογράφο, σχολιαστή, αναλυτή ή τον βλέπω στις από καθέδρας διαλέξεις του, κάθε φορά το ίδιο όραμα, ο ίδιος κλαυσίγελος. Οπτασιάζομαι να επιστρέφει από ένα μακρινό φεγγάρι – από τα πιο απομακρυσμένα του ηλιακού συστήματος, ονομαζόμενο Ζέρμπα (απ' το μυθικό νησί των Λωτοφάγων) – στο **καφενείο «Η Ελλάς»**, που έγινε συνώνυμο της χρεοκοπίας, του συβαριτισμού, της χλεύης, στις γειτονιές του κόσμου. Στη Ζέρμπα, λοιπόν, τον απήγαγαν Μοίρες, Μούσες, Νεράιδες και **τον μοίραναν με μνήμη ελλειπτική κι επιλεκτική**, όπως γινόταν με τους Λωτοφάγους. Απεκδύθη τον παλιό «αμαρτωλό» του εαυτό, απολησμόνησε βίο και πολιτεία, τις χαίνουσες και αιμάσσουντες πληγές της εσταυρωμένης πατρίδας, που φέρουν ανεξίτηλα **και τον τύπο της κάμας του** και, εν ριπή οφθαλμού, μεταλλάχθηκε σε ασύστολο κριτή, τιμητή, ινστρουχτορα, διδάχο και εκκολαπτόμενο ψιμυθιωμένο Μεσσία. Στον περιορισμένο χώρο του άρθρου μου δειγματίζω απολησμονιές του.

Ξέχασε, λοιπόν, τούτος ο υπερεκτιμημένος «εκσυγχρονιστής» πως η εξίσωση Βουλγαράκη: «ό,τι είναι νόμιμο, είναι και ηθικό» υπήρξε, ακριβώς, η άλλη διατύπωση του ιδεολογήματός του: «όποιος έχει στοιχεία, οφείλει να τα πάει στον εισαγγελέα», μόνιμη επωδός μπροστά στο φάσμα ποικιλώνυμων σκανδάλων και πολιτικής απάτης. Παρεμπίπτον: όταν πρωτοξεστομίσθηκε από τον πρώτο έγινε σεισμός, ύβρις. Για τον ευένδοτο πρωτομάστορα και επί χρόνια πιστό επαληθευτή της (από την εποχή του «ευχαριστούμε τους Αμερικανούς», μέχρι και το «δαχτυλίδι» της επιβουλής), τσιμουδιά. Είχαν γνώση οι Ηρακλειδείς του.

Ξέχασε και το ειδεχθέστερο, επί « βασιλείας» του, οικονομικό έγκλημα στη νεότερη Ιστορία μας – τη φάουσα (κοινωνική, οικονομική, πολιτική, δικαστική) του χρηματιστηρίου, καθώς και την προσπάθεια συγκάλυψής του. Προκλητική, θλιβερή, δυσοίωνη η εικόνα της πολιτείας, με πρωθιερείς πρωθυπουργό και Γιάννο, στο χορό της κερδώας φρενιτίδας, του τζόγου - επένδυσης σικέ. Οι τριτοκοσμικοί Αλβανοί, σε ανάλογη περίπτωση, πήραν καλάσνικοφ και γκρέμισαν κάστρα. Στα καθημάς δεν «άνοιξε μύτη». Η στυγερή προπαγάνδα (λοχαγοί, εξαπτέρυγα, ντιλίβερι, γλαφυρές γραβάτες και Mont-Blancs του εκσυγχρονισμού) επέλανε γεμάτη επικοινωνιακά αλεξιφάρμακα.

Ξέχασε και το σκάνδαλο Siemens - διαφθοράς, που δηλητηριάζει βδελυρά τον αγέρα της «υπό οικονομική κατοχή» πατρίδας μας. Ξιφήρης ο ιδεολόγος, ρέκτης υπουργός, Χάρης Καστανίδης, **τον παραπέμπει στο εδώλιο της Ιστορίας**, για πράξεις και παραλείψεις ειδεχθείς. Δίστομο λάζο ο λόγος του: «το μέλλον του τόπου θα ήταν διαφορετικό», εάν «αποκόπταμε τον ομφάλιο λώρο μεταξύ κράτους, πολιτικής και επιχειρηματιών».

Ξέχασε και το «φιλοδώρημα Siemens στο «στρατηγό» του κι αρχίζει κολοκυθοπαίγνιο: ο Τσουκάτος το έδωσε στο ΠαΣοΚ, το ΠαΣοΚ τον διαψεύδει, ο πρωθυπουργός της χώρας και πρόεδρος του κόμματος τηρεί σιγήν ιχθύος και ο Τσουκάτος υποστηρίζει την πλήρη άγνοια του προέδρου για το όλο θέμα! Η ομερτά,

η ανευθυνότητα, η κουτοπονηριά, η μικροψυχία, η υποτίμηση της νοημοσύνης μας, η πρόκληση της υπομονής μας – και μάλιστα «εν καιρώ πολέμου» – στην κορωνίδα της.

Ξέχασε και τους, επί των ημερών του, «επαγγελλόμενους» ΠαΣοΚ και τα λοιπά αποφώλια του εκσυγχρονισμού (για τη «βρόμικη δουλειά»), όπως και τους οπορτουνιστές, βολεμένους, μεταλλαγμένους «εκσυγχρονιστές» και τον ευγενή πόθο τους να μεταρρυθμίσουν in vitro το σοσιαλισμό, στο περιστύλιο Ε.Ε. και παγκοσμιοποίησης. Ανείπωτη στην Ιστορία του τόπου (τηρουμένων των αναλογιών) η κορυβαντική φρενίτιδα της μετριότητας να γράψει Ιστορία, της λογιστικής να συνθέσει πολιτική.

Ξέχασε και το τείχος διαχωρισμού πληβείων και ποικιλώνυμων «δυνατών» του σοσιαλισμού, με κρυστάλλινη φιλοσοφία για ευδαιμονισμό, νεοπλουτισμό (σκάφη, βίλες, πισίνες, εξοχικά, υπηρέτες, μαγειρίσες, κηπουροί, σοφέρ, βυζαντινοί γάμοι στα Παρίσια κλπ.).

Ξέχασε, τέλος, και τα λογιστικοστατιστικά μαγειρέματα, την ταχυδακτυλουργική ευημερία των αριθμών και με σηκωμένα τα φρύδια της οίησης, αυτάρεσκα διατυμπανίζει τη «χρυσή επταετία» του. Επαίρεται για τους ρυθμούς ανάπτυξης (που οφείλονταν, όμως, κύρια στα Ολυμπιακά έργα, τα οποία ποτέ δεν πίστεψε, γι' αυτό και ο άκρατος αρχοντοχωριατισμός, η έλλειψη προοπτικής σε βάθος χρόνου και δυναμικής αξιοποίησής τους). Καυχιέται για την εισχώρηση στην ΟΝΕ (ενώ δεν υπήρχε η αναγκαία παραγωγική-επιχειρηματική υποδομή, αντίθετα κάλπαζε η μεσολαβητική-μεταπρατική και παράλληλα, δεν μπόρεσε να τιθασέψει την επέλαση, εν μια νυκτί, της θηριώδους ακρίβειας και αισχροκέρδειας λόγω ευρώ).Ναρκισσέυεται, για την «πρόστυχα» απαστράπτουσα πολυποίκιλτη Ελλάδα του 2004 (που από το 1989 με δανεικά βολεύει μισθούς, συντάξεις).

Κάθε φορά που διαβάζω ή βλέπω το Σημίτη μια μυστηριώδης δυαδικότητα μ' εξιτάρει: από τη μια **η εικονική πραγματικότητα** της Ζέρμπας και των πολύπλαγκτων θεοτήτων κι απ' την άλλη **η αλήθεια της νόσου «Αλτσχάιμερ»**, που ίσως να κρύβει τούτος ο μύθος των Λωτοφάγων. Και οι δυο περιπτώσεις δεν είναι ό,τι καλύτερο για έναν ηγέτη... Δεν ξέρουμε πώς μίλησε η Ιστορία στον Κώστα Σημίτη στα μοιραία ραντεβού τους (Ιμια, ΟΝΕ, Ολυμπιακοί Αγώνες, περιβόητο «δαχτυλίδι») και τα λοιπά συναπαντήματά τους.. Ξέρουμε, όμως, την αδιαμφισβήτητη απάντησή του, που καταναγάζουν οι πράξεις του. Κι αυτές θ' αποτελέσουν το μοναδικό κληροδότημά του, αφού το μόνο πράγμα που παίρνεις μαζί σου – όταν οιακίζεις αμετάκλητο – είναι αυτό που αφήνεις πίσω σου...